

22-01-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে এতিয়া এই শৰীৰক পাহৰি অনাসক্ত, কৰ্মাতীত হৈ ঘৰলৈ যাব লাগিব
সেইকাৰণে সৎকৰ্ম কৰা, কোনোধৰণৰ বিকৰ্ম যাতে নহয়”**

***প্ৰশ্ন :- নিজৰ অৱস্থা পৰীক্ষা কৰিবৰ কাৰণে কোন তিনিটা মহিমা সদায় স্মৃতিত ৰাখিব লাগে?**

***উত্তৰ :-** 1) নিৰাকাৰৰ মহিমা, 2) দেৱতাসকলৰ মহিমা আৰু 3) নিজৰ মহিমা। এতিয়া পৰীক্ষা কৰা যে নিৰাকাৰ পিতাৰ সমান পূজ্য হৈছে, তেওঁৰ সকলো গুণ ধাৰণ কৰিছে! দেৱতাসকলৰ দৰে চলন ৰাজকীয় হয়নে! দেৱতাসকলৰ যি খোৱা-বোৱা, তেওঁলোকৰ যি গুণ আছে সেয়া আমাৰ আছেনে? আত্মাৰ যি গুণ আছে সেই সকলোবোৰ গুণক জানি তাৰ স্বৰূপ হৈ উঠিছেনে?

ওঁম্ শান্তি। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে আত্মাসকলৰ নিবাস স্থান হৈছে টাৱৰ অফ্ সাইলেন্স অৰ্থাৎ শান্তিৰ শিখৰ। যেনেকৈ হিমালয় পাহাৰৰ শিখৰ আছে। সেয়া বহুত উচ্চ হয়। তোমালোক থাকাও উচ্চতকৈও উচ্চত। তেওঁলোকে পাহাৰত আৰোহণ কৰাৰ অভ্যাস কৰে, প্ৰতিযোগিতা কৰে। পাহাৰত আৰোহণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতো কোনোবা চলাক হয়। সকলোৱে আৰোহণ কৰিব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে এই ক্ষেত্ৰত প্ৰতিযোগিতা আদি কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। আত্মা যি পতিত হৈছে, সেই আত্মা পাৱন হৈ ওপৰলৈ যাব লাগে। ইয়াক কোৱা হয় টাৱৰ অফ্ চাইলেন্স। আৰু সেয়া হৈছে টাৱৰ অফ্ সাইন্স (বিজ্ঞানৰ শিখৰ)। তেওঁলোকৰ ওচৰত ডাঙৰ-ডাঙৰ বোমা আদি থাকে, তেওঁলোকৰো শিখৰ আছে। তাত ভয়ানক সামগ্ৰী ৰাখে। বিহু আদি বোমাত ঢালে। পিতাই কয় সন্তানসকল, তোমালোকেতো উৰিব লাগে ঘৰ অভিমুখে। তেওঁলোকে আকৌ ঘৰত বহি এনেকৈ বোমা দলিয়াই যে সকলোবোৰ শেষ কৰি দিব। তোমালোকেতো ইয়াৰ পৰা যাব লাগে ওপৰলৈ টাৱৰ অফ্ চাইলেন্স (শান্তিৰ শিখৰত)। তাৰ পৰা তোমালোক আহিছা পুনৰ তেতিয়াহে যাৱা যেতিয়া সতাপ্ৰধান হৈ উঠিব। সতাপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধানলৈ আহিছা পুনৰ সতাপ্ৰধান হ'ব লাগিব। যিয়ে সতাপ্ৰধান হোৱাৰ অভ্যাস কৰে তেওঁলোকে আকৌ অন্যকো মার্গ দৰ্শন কৰায়। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া সৎকৰ্ম কৰিব লাগে। কোনোধৰণৰ বিকৰ্ম কৰিব নালাগে। পিতাই কৰ্মৰ গতিও বুজাইছে। ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোকৰ দূৰ্গতি হৈছে। এতিয়া পিতাই সৎকৰ্ম শিকায়। 5 বিকাৰ হৈছে ডাঙৰ শত্ৰু। মোহো বিকৰ্ম হয়। কোনোতো বিকাৰেই কম নহয়। মোহ থাকিলে দেহ-অভিমানত আৱদ্ধ হৈ যায় সেইকাৰণে পিতাই কন্যাসকলক বহুত বুজায়। কন্যা পবিত্ৰসকলক কোৱা হয়, মাতা সকলো পবিত্ৰ হ'ব লাগে। তোমালোক সকলো ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা। বুঢ়ী হ'লেও ব্ৰহ্মাৰে সন্তান নোহোৱা জানো।

পিতাই বুজায় - মিঠা-মিঠা সন্তানসকল এতিয়া কুমাৰ-কুমাৰী আসনৰ পৰাও উৰ্দ্ধত যোৱা। যেনেকৈ প্ৰথমতে শৰীৰত আহিলা আকৌ শৰীৰ এৰি যাব লাগিব, পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। যদি উচ্চ পদ পাব বিচৰা তেন্তে আৰু কাৰোৱে স্মৃতি যাতে নাহে। আমাৰ ওচৰত আছেনো কি। খালি হাতে আহিছিল নহয় জানো, একোৱেই নাছিল। এই শৰীৰটোও নিজৰ নহয়। এতিয়া এই শৰীৰটোক পাহৰিব লাগে। অনাসক্ত, কৰ্মাতীত হৈ যাব লাগে। নিমিত্ত হোৱা। পিতাই কয় লাগিলে ঘূৰা-ফুৰা কৰা, বাকী অযথা খৰচ নকৰিবা। মনুষ্যই দানো বহুত কৰে। বাতৰি কাকতত ওলায় - অমুক বহুত দানী। হস্পিতাল, ধৰ্মশালা আদি সজাইছে। যিয়ে বহুত দান কৰে তেওঁলোকে আকৌ চৰকাৰৰ পৰা উপাধি প্ৰাপ্ত কৰে। এক নম্বৰ উপাধি হৈছে হিজ্ হ'লিনেচ্, হাৰ হ'লিনেচ্ (পৰম পবিত্ৰ)। হ'লি বুলি পবিত্ৰক কোৱা হয়। যেনেকৈ দেৱতাসকল

পবিত্ৰ আছিল তেনেকুৱা হ'ব লাগে। পুনৰ আধাকল্প পবিত্ৰ হৈ থাকিব। বহুতে ক'ব এয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে। তাতো সন্তান জন্ম হয়। তেতিয়া তৎক্ষণাত কোৱা তাত ৰাৱণ নাথাকে। ৰাৱণৰ দ্বাৰাহে দুনিয়া বিকাৰী হয়। পিতা ৰাম আহি পাৱন কৰি তোলে। তাত পতিত কোনো থাকিব নোৱাৰে। কোনোৱে কয় পবিত্ৰতা কথাও ক'ব নালাগে। শৰীৰ কেনেকৈ চলিব। এইটো গমেই নাপায় যে পবিত্ৰ দুনিয়াও আছিল। এতিয়া হৈছে অপবিত্ৰ দুনিয়া। এয়া খেল হয়, বেশ্যালয়, শিৱালয়.....পতিত দুনিয়া, পাৱন দুনিয়া। প্ৰথমতে হৈছে সুখ পিছত দুখ। কাহিনী আছে কেনেকৈ ৰাজ্য ল'লে পিছত কেনেকৈ হেৰুৱালে। এয়া ভালদৰে বুজিব লাগে। আমি পৰাজিত হ'লো, আমি়েই বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগিব। বাহাদুৰ হ'ব লাগে। নিজৰ অৱস্থাক গঢ়ি তুলিব লাগে। ঘৰ-সংসাৰত থাকি, সেয়া চম্ভালিও পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। কোনোধৰণৰ অপবিত্ৰ কাম কৰিব নালাগে। মোহো বহুতৰে থাকে। নিজকে চাব লাগে আমি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছোঁ যে আপোনাৰ বাহিৰে কাৰোৱে প্ৰেম নকৰোঁ তেন্তে অন্যক কিয় প্ৰেম কৰা! যি অতি মৰমৰ বস্তু হয় সেয়া স্মৃতিত আহিব লাগে। তেতিয়া অন্য সকলো দেহৰ সম্বন্ধ পাহৰি যাব। সকলোকে দেখিও এনেকৈ ভাবা আমি এতিয়া স্বৰ্গলৈ গৈ আছোঁ। এয়া সকলো কলিযুগী বন্ধন। আমি দৈৱী সম্বন্ধলৈ গৈ আছোঁ। অন্য কোনো মনুষ্যৰ বুদ্ধিত এই জ্ঞান নাই। তোমালোক পিতাৰ স্মৃতিত ভাল দৰে থাকা তেতিয়া আনন্দৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হ'ব। যিমান সম্ভৱ বন্ধন কমাই গৈ থাকা। নিজক বোজা মুক্ত কৰি দিয়া। বন্ধন বঢ়োৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। এই ৰাজ্য পাবৰ কাৰণে খৰচ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। বিনা খৰচত বিশ্বৰ ৰাজ্য লোৱা। তেওঁলোকৰ বাৰুদ, সৈন্য-সামন্ত আদিৰ কাৰণে কিমান খৰচ হয়। তোমালোকৰ খৰচ একোৱেই নাই। তোমালোকে বাবাক যি দিয়া সেয়া আচলতে নিদিয়া কিন্তু লোৱাহে। পিতাতো হৈছে গুপ্ত। তেওঁ শ্ৰীমত দি থাকে যে মিউজিয়াম (সংগ্ৰাহালয়) খোলা, হাস্পিতাল (চিকিৎসালয়), ইউনিভাৰচিটি (বিশ্ববিদ্যালয়) খোলা, য'ৰ পৰা তোমালোকে জ্ঞান আহৰণ কৰা। যোগ দ্বাৰা তোমালোক সদাকালৰ বাবে নিৰোগী হৈ যোৱা। স্বাস্থ্য, সম্পত্তি তাৰ লগত সুখতো আছেই - 21 জন্মৰ কাৰণে। এক চেকেণ্ডত মুক্তি-জীৱনমুক্তি কেনেকৈ পোৱা যায় সেয়া আহি বুজি লোৱা। দুৱাৰ ডলিতে বুজাব পাৰা। যেনেকৈ দুৱাৰ ডলিত ভিক্ষা খুজিবলৈ আহে নহয় জানো। তোমালোকেও যেন ভিক্ষা দিয়া যাৰ দ্বাৰা মনুষ্য একদম ধনৱান হৈ পৰে। তেনেকুৱা যিকোনো লোককে কোৱা - তুমি কি ভিক্ষা বিচৰা। আমি তোমাক এনেকুৱা ভিক্ষা দিওঁ যাৰ দ্বাৰা তুমি জন্ম-জন্মান্তৰৰ কাৰণে ভিক্ষা খোজাৰ পৰা মুক্ত হৈ যাব। বেহদৰ পিতা আৰু সৃষ্টি চক্ৰক জানিলে তুমি এনেকুৱা হৈ পৰিব।

তোমালোকৰ এই বেজেও চমৎকাৰ কৰিব পাৰে। তোমালোকে ইয়াৰ দ্বাৰা যিকোনো লোককে চেকেণ্ডত বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিব পাৰা। সেৱা কৰিব লাগে। পিতাই চেকেণ্ডত বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। বাকী পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰত। সৰু-ডাঙৰ সকলোকে কোৱা হয় পিতাক স্মৰণ কৰা। ট্ৰেনতো তোমালোকে বেজৰ ওপৰত সেৱা কৰিব পাৰা। বেজ সদায় লগাই ৰাখিবা, ইয়াৰ ওপৰত তোমালোকে সকলোকে বুজাব পাৰা যে তোমালোকৰ দুজন পিতা আছে। দুয়োজনৰ পৰাই উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। ব্ৰহ্মাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায়। তেওঁতো দালাল হয়। এওঁৰ দ্বাৰা পিতাই তোমালোকক শিকায় আৰু উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। মানুহ চাই বুজাব লাগে। যাত্ৰাতো বহুত যায়। সেয়া সকলো হৈছে পাৰ্থিৱ যাত্ৰা। এয়া হৈছে আত্মিক। ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱা। পাৰ্থিৱ যাত্ৰাত ঠেকা খাই থাকে। চিৰিৰ চিত্ৰও লগত থাকিব লাগে। সেৱা কৰি থাকিলে তেতিয়া ভোজন আদিৰো দৰকাৰ নহ'ব। এনেকৈ কোৱা হয় যে আনন্দৰ দৰে খোৰাক (সম্ভাৰ) নাই। ধন যদি নাথাকে তেন্তে তেওঁৰ ক্ষণে-ক্ষণে ভোক লাগি থাকিব। ধনৱান ৰজাসকলৰ যেন পেট ভৰি থাকে। বহুত ৰাজকীয় চলন হয়। কথা-বাতাও এক নম্বৰৰ হয়। তোমালোকে বুজি পোৱা আমি কি হৈ আছোঁ! তাত খোৱা-বোৱা আদি সকলো ৰাজকীয় ভাবে হয়। নিদিষ্ট সময়ৰ বাহিৰে অন্য সময়ত কেতিয়াও নাখায়। বহুত ৰাজকীয়তাৰে শান্তিত খায়। তোমালোকে সকলোবোৰ গুণ শিকিব লাগে। নিৰাকাৰৰ মহিমা,

দেৱতাসকলৰ মহিমা আৰু নিজৰ মহিমা তিনিওটা পৰীক্ষা কৰা। এতিয়া তোমালোক পিতাৰ গুণধাৰী হৈ আছা পিছত দৈৱী গুণধাৰী হ'বগৈ। গতিকে সেই গুণ এতিয়া ধাৰণ কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোকে দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰি আছা। গায়ন কৰে - শান্তিৰ সাগৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ..... যেনেকৈ পিতাক পূজা কৰা হয় তেনেকৈ তোমালোককো পূজা কৰে। পিতাই তোমালোকক নমস্কাৰ জনায়। তোমালোকৰতো পূজাও ডবল (দুগুণ) হয়। এই সকলোবোৰ কথা পিতাইহে বুজায়। তোমালোকৰ মহিমাৰ বিষয়েও বুজায় যে পুৰুষাৰ্থ কৰি এনেকুৱা হোৱা। অন্তৰৰ পৰা সুধিব লাগে যে আমি এনেকুৱা হৈ উঠিছোঁনে? যেনেকৈ আমি অশৰীৰী হৈ আহিছিলোঁ তেনেকৈ অশৰীৰী হৈ যাব লাগিব। শাস্ত্ৰতো আছে, লাখুটিও এৰা। কিন্তু ইয়াত লাখুটিৰ কথা নাই। ইয়াততো শৰীৰ ত্যাগ কৰাৰ কথা। বাকী সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ কথা। ইয়াত কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনো নাই।

তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছা, তোমালোকে জানা যে মনুষ্যই কিমান গুৰুসকলৰ শিকলিৰে বান্ধ খাই আছে। অনেক প্ৰকাৰৰ গুৰু আছে। এতিয়া তোমালোকক গুৰুও নালাগে, আৰু একো পঢ়িবও নালাগে। পিতাই এটাই মন্ত্ৰ দিছে - মামেকম্ (কেৱল মোকেই) স্মৰণ কৰা। উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰা আৰু দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰা। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। ইয়াৰলৈ সতেজ হ'বৰ কাৰণে আহা। ইয়াত এনেকৈ বুজা যে আমি বাবাৰ সন্মুখত বহি আছোঁ। তাত ভাবিবা যে বাবা মধুবনত বহি আছে। যেনেকৈ আমি আত্মা আসনত বহি আছোঁ সেইদৰে বাবাও এই আসনত বহি আছে। বাবা কোনো গীতা শাস্ত্ৰ আদি হাতত নলয়। এনেকুৱাও নহয় যে কিবা কণ্ঠ কৰি থৈছে। সেয়াতো সন্ন্যাসী আদিয়ে কণ্ঠ কৰি ৰাখে। এওঁতো হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সকলো ৰহস্য বুজায়। শিৱবাবা জানো কেতিয়াবা কোনো স্কুলত, সৎসংগত গৈছে? পিতাইতো সকলো জানেই। কোনোৱে কয় বিজ্ঞানৰ বিষয়ে জানেনে? বাবাই কয় বিজ্ঞানক লৈ মই কি কৰিব লাগে। মোক আহ্বানেই কৰে যে আহি পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলক, ইয়াৰ বাবে আকৌ বিজ্ঞানৰ বিষয়ে কিয় শিকিম। এনেকৈ কয় শিৱবাবা, অমুক শাস্ত্ৰখন পঢ়িছে নেকি? হেৰ' তেওঁৰ কাৰণে কোৱা হয় জ্ঞানৰ সাগৰ। এয়াতো ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ হয়। বিষ্ণুৰ হাতত শংখ, চক্ৰ আদি দি দিছে। অৰ্থ একোৱেই গম নাপায়। বাস্তৱত এই অলংকাৰ ব্ৰহ্মাক আৰু ব্ৰাহ্মণসকলক দিব লাগে। সূক্ষ্মলোকততো এই শৰীৰ নাথাকে। ব্ৰহ্মাৰ সাক্ষাৎকাৰো ঘৰত বহিয়েই বহুতৰ হয়। কৃষ্ণৰো হয়। ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে এই ব্ৰহ্মাৰ ওচৰলৈ গ'লে কৃষ্ণৰ নিচিনা হৈ যাবা বা কৃষ্ণৰ কোলাত আহি যাবা। সেয়া কেৱল ৰাজকুমাৰৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। যদি তোমালোকে ভাল ৰীতিয়ে পঢ়া তেন্তে এনেকুৱা হ'ব পাৰিবা। এয়া হৈছে লক্ষ্য-উদ্দেশ্য। উদাহৰণটো এজনৰেই গুণাব নহয় জানো। তাক মডেল বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে জানা যে বাবা আহিছে সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনাবলৈ, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ কৰি তুলিবলৈ। প্ৰথমতেতো নিশ্চয় ৰাজকুমাৰ হ'ব। শাস্ত্ৰত দেখুৱাইছে কৃষ্ণই মাখন খালে, বাস্তৱত এয়া হৈছে বিশ্বৰ বাদশ্বাহীৰ গোলক। বাকী চন্দ্ৰমা আদি কেনেকৈ মুখত দেখুৱাব। এনেকৈ কয়ো যে দুটা মেকুৰীয়ে নিজৰ মাজত কাজিয়া লাগিল, মাজত যি সৃষ্টিৰ মালিক হ'ল তেওঁক মাখন খোৱা দেখুৱাই দিলে। এতিয়া নিজক চোৱা আমি এনেকুৱা হৈছোঁ নে নাই। এই পঢ়া হৈছেই ৰাজপদ কাৰণে। প্ৰজা পাঠশালা বুলি জানো কোৱা হ'ব। এয়া হৈছে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ পাঠশালা। গডলি ইউনিভাৰ্চিটি (ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়)। ভগৱানে পঢ়ায়। বাবাই কয় ঈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয় বুলি লিখা, ব্ৰেকেটত লিখা ইউনিভাৰ্চিটি। কিন্তু এইটো লিখিবলৈ পাহৰি যায়। তোমালোকে যিমানেই সহিত্য আদি নিদিয়া কিয় তথাপিও একো বুজি নাপাব। ইয়াত সন্মুখত বুজাবলগীয়া হয়। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। জন্ম-জন্মান্তৰ তোমালোকে হদৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আহিছা। তোমালোকে বেজৰ ওপৰত সেৱা কৰিব পাৰা। লাগিলে কোনোবাই হাঁহিলেও হাঁহক। দুজন পিতাৰ কথাটো বহুত ভাল। এনেকৈ বহুতে নিজৰ সন্তানসকলক বুজায়। সন্তানেও পিতাক বুজাই লয়। স্ত্ৰীয়ে স্বামীক লৈ আহে। ক'ৰবাত ক'ৰবাত আকৌ কাজিয়াও

লাগে। এতিয়া তোমালোকে জানিছা, তোমালোক সকলো আত্মা সন্তান হোৱা। সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হোৱা। লৌকিক সম্বন্ধত কন্যা বিয়া হৈ অন্য ঘৰলৈ লৈ যায়, তাক কন্যা দান বুলি কোৱা হয়। অন্যক দি দিয়ে নহয় জানো। এতিয়াতো সেই কাম কৰিব নালাগে। তাত স্বৰ্গতো কন্যা অন্যৰ ঘৰলৈ যায় কিন্তু পবিত্ৰ হৈ থাকে। এয়া হৈছে পতিত দুনিয়া আৰু সেয়া সত্যযুগ হৈছে শিৱালয়, পাৱন দুনিয়া। তোমালোক সন্তানসকলৰ এতিয়া হৈছে বৃহস্পতিৰ দশা। তোমালোক স্বৰ্গলৈতো নিশ্চয় যাবা এইটো একেবাৰে নিশ্চিত। বাকী পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। অন্তৰ্বেৰে সুধিব লাগে যে মই অমুকৰ দৰে সেৱা কৰোঁনে। এনেকুৱা নহয় ব্ৰাহ্মণী (শিক্ষক) লাগে, শিক্ষক তোমালোক নিজে হোৱা। ভাল বাৰু!

সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বাকী বাবাই কাৰোবাৰ পৰা পইচা লৈ কি কৰিব। তোমালোকে গৈ মিউজিয়াম আদি খোলা। ঘৰ আদিতো সকলো ইয়াত শেষ হৈ যাব। বাবাতো হৈছে বেপাৰী নহয় জানো। দালালো হয়। দুখৰ শিকলিৰ পৰা মুক্ত কৰি সকলোকে সুখ দিওঁতা হয়। এতিয়া পিতাই কয় বহুত গ'ল অলপমান আছে..... তোমালোকে দেখি থাকিবা, বহুত ছলস্থূল হ'ব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিমিত্ত আৰু অনাসক্ত হৈ থাকা। কোনো ধৰণৰ অযথা (ব্যৰ্থ) খৰচ নকৰিবা। নিজক দেৱতাসকলৰ দৰে পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা।
- (2) এটা অতিকৈ মৰমৰ বস্তুক (পিতাক) স্মৰণ কৰা। যিমান সম্ভৱ কলিযুগী বন্ধনক টিলা কৰি গৈ থাকা, বুদ্ধি নকৰিবা। সত্যযুগী দৈৱী সম্বন্ধলৈ গৈ আছোঁ, এইটো আনন্দত থাকা।

***বৰদান:-** জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ সকলো ব্যৰ্থৰ প্ৰশ্নক যজ্ঞত স্বাহা কৰোঁতা নিৰ্বিঘ্ন হোৱা

যেতিয়া কোনো বিধিনি আহে তেতিয়া 'কি' 'কিয়' এনেকুৱা অনেক প্ৰশ্নত গুছি যোৱা, প্ৰশ্নচিত্ত হোৱা অৰ্থাৎ দুখী-অশান্ত হোৱা। জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈ যজ্ঞত সকলো ব্যৰ্থ প্ৰশ্নক স্বাহা কৰি দিয়া তেতিয়া তোমালোকৰো সময় ৰাহি আৰু অন্যও সময় ৰাহি হৈ যাব। ইয়াৰ দ্বাৰা সহজেই নিৰ্বিঘ্ন হৈ যাবাগৈ। 'নিশ্চয়' আৰু 'বিজয়' জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ হয় - এইটো শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিত থাকা তেতিয়া কেতিয়াও দুখী-অশান্ত নহ'বা।

***গ্লোগান:-** সদায় উৎসাহিত হৈ থকা আৰু অন্যকো উৎসাহিত কৰা - এয়াই তোমালোকৰ বৃত্তি।

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ'বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

যেনেকৈ ব্ৰহ্মা পিতাই সদায় লবলীন স্থিতিত থাকি 'মোৰ ভাৱ'ৰ বৃত্তিক ত্যাগ কৰিলে, সকলোৰে ধ্যান পিতাৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰালে এনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰা। জ্ঞানৰ আধাৰত পিতাৰ স্মৃতিত এনেকৈ সমাহিত হৈ থাকা, এই সমাহিত হৈ থকাটোৱেই লবলীন স্থিতি।